

Поклонилъ се само, малко се наведналъ.
Срещнала го Вела плаха, бледолика,
Подала му цвѣте: мѣничка иглика.

Поклонилъ се само царски синъ отново,
Нищичко не казалъ, не продумалъ слово,
Шибналъ коня, хврѣкналъ презъ полето веселъ:
Въ царски домъ пристигналъ, цвѣтето донесълъ.
Поставилъ го въ чаша въ своята царска стая,
А то цвѣти нѣжно — сладъкъ дѣхъ издава.
Вечеръта си легналъ и заспалъ дълбоко,
Чакъ кога излѣзло слънцето високо
Събудилъ се — гледа: цвѣтето го нѣма!
До прозорецъ само въ стаята голѣма
Стои хубавица, разплетена, боса,
Румена — червена, руса — златокоса,
Нѣжна и красива като самодива.
Ето свършва вече приказката наша —
Туй била Иглика, бедна Пепеляша.
Всичко разказала Иглика злочеста,
Царски синъ се трогналъ — взелъ я за невѣста.

Емануилъ п. Димитровъ.